

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: **Đ. H. N.**, narozený dne X,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2024, č. j. CPR-45024-3/ČJ-2023-930310-V235,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 8. 11. 2023, č. j. KRPU-181384-28/ČJ-2023-040022, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „definované území“) v délce 2 roky s tím, že počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na definované území, byl stanoven dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ode dne, kdy žalobce vycestuje z definovaného území. Doba k vycestování byla stanovena dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v délce 15 dnů ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně náležitě nezjistil skutečný stav věci bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podotkl, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, musí správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, přičemž správní orgán prvního stupně opomněl zjistit skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Podle žalobce došlo v této souvislosti i k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgán prvního stupně ve věci nepřijal řešení odpovídající okolnostem případu a nešetřil oprávněné zájmy žalobce. Uvedená pochybení se dle žalobce vztahují i na napadené rozhodnutí.
3. Žalobce uvedl, že byl v minulosti držitelem povolení k trvalému pobytu na území, které mu bylo zrušeno v roce 2021. Sám žalobce na území ČR žije již od roku 2001, tedy 23 let, což je velmi dlouhá doba na to, aby případné ukončení jeho pobytu na území správním vyhoštěním intenzivně zasáhlo do jeho soukromého života. Dle žalobce žije na území ČR také jeho otec, a tedy má žalobce na území vytvořené zázemí a blízké rodinné vazby. Správním vyhoštěním ze země, kde mu byl v minulosti udělen nejvyšší pobytový statut a kde je zcela ukotven po dobu posledních 23 let, dojde dle žalobce k vážnému zásahu do jeho rodinného a soukromého života, přičemž vyhoštěním dojde k zásahu nepřiměřenému, pokud jde o důvody vyhoštění (neoprávněný pobyt) v poměru k dopadům takového opatření na soukromý život žalobce. Napadené rozhodnutí tudíž žalobce považuje za nezákonné s ohledem na porušení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jakož i čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 a čl. 32 Listiny základních práv a svobod.
4. Dle žalobce oba správní orgány posoudily přiměřenost napadeného rozhodnutí pouze paušálně, přičemž pominuly skutečnost, že žalobce žije na území ČR po velmi dlouhou dobu, a tedy v takovém případě by mělo docházet k vyhoštění toliko výjimečně. Oba správní orgány dle žalobce opírají svá rozhodnutí převážně o skutečnost, že žalobce byl na území odsouzen pro trestný čin, ačkoli tato skutečnost není důvodem zahájení správního řízení, tím je toliko neoprávněný pobyt žalobce na území. Dle žalobce je potvrzeno i soudní praxí, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění je nutno stavět rovněž na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí a má se tedy kam vrátit. Žalobce však nemá ve Vietnamu žádné zázemí a nedisponuje ani finančními prostředky, jimiž by svůj návrat do země původu financoval, což správní orgány nevzaly v úvahu.
5. Za situace, kdy žalobce setrval na území ČR pouze neúmyslně, nevědom si svého nelegálního pobytu, nejsou dle žalobce naplněny rovněž ani materiální předpoklady pro jeho vyhoštění a správní orgán měl v souladu s § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců toliko vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR, případně řízení o správním vyhoštění zastavit, což by bylo dle žalobce opatřením zcela dostačujícím s ohledem na okolnosti případu a závažnost protiprávního jednání žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Dle žalobce navíc oba správní orgány neuvedly ve svých rozhodnutích úvahy, jež je vedly k závěru, že uložení rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců v daném případě nepostačuje, čímž zatížily svá rozhodnutí nepřekoumatelností. Dle žalobce dále absentuje v napadeném rozhodnutí úvaha týkající se posouzení závažnosti protiprávního jednání či stavu ve kterém se žalobce ocitl, případně zda závažnost protiprávního jednání převažuje nad ochranou soukromého života žalobce a zda je takový postup skutečně nezbytný, a tedy nelze postupovat za užití mírnějších zákonných prostředků.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Ve vztahu k žalobním námitkám odkázal na odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí s tím, že v rámci uvedených rozhodnutí byly řádně vypořádány všechny námitky žalobce. Žalovaný upozornil, že v žalobě jsou uplatněny téměř shodné námitky jako byly uplatněny v odvolání.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tím výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud shledal, že žalobce uplatnil v žalobě prakticky totožné námitky, které uplatnil ve svém odvolání, a se kterými se již vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí. Směrem k žalobci soud proto zdůrazňuje, že při formulaci žalobního bodu nestačí jen zopakovat argumentaci přednesenou v odvolacím řízení nebo na ni obecně (souhrnně) odkázat, neboť žaloba by měla primárně reagovat na napadené rozhodnutí o odvolání. Odvolací námitky směřují proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (zde Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje) a logicky nemohou být reakcí na to, jak na ně samotné odpověděl odvolací orgán (žalovaný). Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce domýšlel a dotvářel jeho odvolací námitky do podoby odpovídající tomu, že předmětem soudního přezkumu je až vlastní rozhodnutí o odvolání. V rozsudku ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018-63, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty.“* S těmito závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že žalobce v projednávané věci převzal do žaloby téměř celé své odvolání, aniž by jakkoli reagoval na argumentaci žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí. Takto užitá citace odvolání podle názoru soudu nepředstavuje řádné žalobní body, avšak přesto se soud žalobními námitkami zabýval, přičemž vycházel z toho, že žalobce setrval na svém právním názoru o nedůvodnosti vyhoštění vyjádřeném již v odvolání.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců „*policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*“
13. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „*rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*“
14. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*“
15. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*vystoupení cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam brozilo skutečně nebezpečí.*“
16. Ze správního spisu soud shodně se žalovaným (strany 3 a 4 napadeného rozhodnutí) zjistil, že dne 7. 10. 2023 byl při silniční kontrole v Oseku kontrolován řidič vozidla RZ X (žalobce), který ke kontrole předložil mimo jiné doklady i průkaz povolení k pobytu na území České republiky č. X vydaný s platností od 15. 11. 2003 do 5. 11. 2023. Šetřením v dostupných informačních systémech Policie ČR bylo zjištěno, že je předmětný doklad veden jako věc hledaná za účelem jejího zabavení, neboť bylo žalobci rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“) zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky (č.j. OAM-749-17/ZR-2021 ze dne 19. 8. 2021) a současně mu byla stanovena lhůta k vystoupení z území a udělen výjezdní příkaz s platností 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, popřípadě 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (dále jen „VTOS“). Proti rozhodnutí OAMP podal žalobce prostřednictvím zmocněného zástupce Mgr. Vratislava Polky odvolání, o němž Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) dne 27. 10. 2021 pod č. j. MV-160084-4/SO-2021 rozhodla tak, že se zamítá a napadené rozhodnutí OAMP potvrzuje. Předmětné rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 11. 2021. Následně zmocněný zástupce žalobce napadl rozhodnutí Komise žalobou (rozsudek KS v Ústí nad Labem č. j. 117 A 8/2021-31 ze dne 22. 3. 2022), po jejímž zamítnutí ve věci podal kasační stížnost, která byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2022, č.j. 8 Azs 94/2022-30, také zamítnuta. V souvislosti s pobytem žalobce na území bylo dále ve správním řízení zjištěno, že důvodem pro zrušení trvalého pobytu žalobce na území byla ta skutečnost, že byl rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 28. 1. 2021, sp. zn. 5T 82/2020, odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3,5 roku pro zločin nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku (opakovaný prodej drog minimálně od 20. 3. 2020 do 26. 6. 2020), čímž byly splněny předpoklady pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce ve smyslu § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Dále bylo zjištěno, že žalobce pobýval ve věznici Bělušice v době od 29. 6. 2020 do 11. 5. 2022, kdy byl na příkaz Okresního soudu Most sp. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zn. 2PP 68/2022 podmíněně propuštěn se zkušební dobou na tři roky (zbytek trestu 597 dnů). Vzhledem k výše uvedenému, kdy byl žalobci rozhodnutím OAMP zrušen trvalý pobyt a udělen výjezdní příkaz s platností 30 dnů od propuštění z VTOS, je zřejmé, že byl oprávněn k pobytu na území pouze do 11. 6. 2022, přičemž od 12. 6. 2022 do 7. 10. 2023, kdy byl kontrolován, pobýval na území České republiky, bez platného oprávnění k pobytu.

17. Soud se nejdříve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně neuvedly ve svých rozhodnutích úvahu, jež je vedly k závěru, že uložení rozhodnutí opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců v daném případě nepostačuje a úvahy týkající se posouzení závažnosti protiprávního jednání či stavu ve kterém se žalobce ocitl, a úvahy zda závažnost protiprávního jednání převahuje nad ochranou soukromého života žalobce a zda je takový postup skutečně nezbytný, a tedy nelze postupovat za užití mírnějších zákonných prostředků. Soud shledal, že žalovaný se na stranách 8 a 9 napadeného rozhodnutí zabýval tím, proč v dané věci nepostačovalo uložit žalobci povinnost opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců se závěrem, že s ohledem na okolnosti případu je přiměřeným rozhodnutím právě vyhoštění. V předchozí i navazující části napadeného rozhodnutí se žalovaný podrobně zabýval přiměřeností rozhodnutí s ohledem na rodinné poměry žalobce, jeho situaci, mnohaletý pobyt na území České republiky atd. se závěrem, že je rozhodnutí o vyhoštění přiměřené poměrům žalobce. Soud proto nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
18. Soud se dále zabýval v souladu s žalobními námitkami otázkou, zda si opatřily správní orgány dostatečné podklady pro rozhodnutí o správním vyhoštění, zda byl v dostatečném rozsahu zjištěn skutkový stav věci, a to se zřetelem k žalobní námitce, že správní orgány opomněly zjistit skutečnosti ve prospěch žalobce. Soud konstatuje, že žalobní námitka je značně neurčitá, když není zřejmé, jaké konkrétní skutečnosti nebyly ve správním řízení ve prospěch žalobce zjištěny, ačkoli měly být zjištěny. Formulace žalobní námitky spíše svědčí závěru, že žalobce není spokojen s vyhodnocením jednotlivých zjištěných skutečností, při kterém dospěl žalovaný k závěru o přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění. Odlišný náhled žalovaného na hodnocení zjištěných skutečností však nepředstavuje vadu řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný zjistil a bral v úvahu i skutečnosti ve prospěch žalobce, a to například mnohaletý pobyt žalobce na území a přítomnost otce žalobce na území. Soud proto nepovažuje námitku za důvodnou.
19. K žalobní námitce, že žalovaný posuzoval přiměřenost rozhodnutí pouze paušálně, aniž by zohlednil zejména délku pobytu žalobce na území a skutečnost, že se žalobce nemá ve Vietnamu kam vrátit a nemá ani finanční prostředky na návrat do země původu, soud uvádí, že již výše shledal, že se žalovaný zabýval mimo jiné délkou pobytu žalobce na území a vztahem žalobce k otci a družce, přičemž s hodnocením uvedených skutečností žalovaným se soud ztotožňuje. Dále žalovaný na straně 4 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce „žádné ekonomické, kulturní ani společenské vazby na území České republiky do protokolu nesdělil. Ačkoli pobývá na území České republiky od roku 2002, tak jeho integrace není žádná, neboť se zdržuje a pracuje pouze ve Vietnamské komunitě. Psát a hovořit českým jazykem téměř nedokáže.“ Soud podotýká, že citovaná zjištění žalovaného žalobce v žalobě ani nerozporoval.
20. Soud nesouhlasí se žalobcem, že by rozhodnutí o vyhoštění opíraly správní orgány o předchozí odsouzení žalovaného za trestný čin, když je zřejmé, že rozhodnutí o vyhoštění

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vycházelo z toho, že žalobce pobýval na území bez platného pobytového oprávnění, tedy nelegálně.

21. K žalobní námitce, že žalobce nemá finanční prostředky na cestu do země původu, soud uvádí, že obsahově shodnou odvolací námitkou se zabýval žalovaný na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde dovodil, že žalobce má ve Vietnamu vzdálené příbuzné obdobně jako v České republice (kde má navíc otce), přičemž pracuje jako prodáváč, takže musí určitými příjmy disponovat. Zároveň žalovaný upozornil na možnost využití dobrovolného návratu do země původu v souladu s § 123a zákona o pobytu cizinců, kdy lze vycestovat i když nemá žalobce potřebnou částku na letenku. S posouzením žalovaného se soud ztotožňuje.
22. K žalobní námitce, že si žalobce nebyl vědom toho, že pobývá na území České republiky nelegálně soud uvádí, že obsahově stejnou odvolací námitkou se zabýval již žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí, kde dovodil, že k naplnění podmínek pro vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců se nevyžaduje úmyslné jednání. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že ve správním řízení ohledně zrušení trvalého pobytu i navazujícím soudním řízení byl žalobce zastupován týmž právním zástupcem Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, přičemž pokud zmíněný advokát údajně neinformoval žalobce ohledně zrušení jeho trvalého pobytu, jedná se o chybu v komunikaci mezi žalobcem a advokátem. Žalovaný zároveň upozornil, že žalobce měl dost času ve věznici, aby sám zjistil situaci ohledně svého pobytového oprávnění. S posouzením žalovaného se soud ztotožňuje a dodává, že se tvrzení žalobce, že ho jeho právní zástupce neinformoval o ukončení trvalého pobytu jeví značně nevěrohodné už proto, že téhož právního zástupce má žalobce i v nyní projednávané věci. Navíc je zřejmé, že v soudním řízení proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu musel žalobce platit soudní poplatky za žalobu a kasační stížnost, tudíž musel vědět o tom, že probíhá soudní řízení ve věci zrušení jeho trvalého pobytu.
23. K žalobní námitce, že napadené rozhodnutí je nezákonné s ohledem na porušení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jakož i čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 a čl. 32 Listiny základních práv a svobod, soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vyhodnotil veškeré skutečnosti ohledně poměrů žalobce ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí, přičemž soud s jeho posouzením souhlasí. Žalobcem zmiňovaná ustanovení Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a Listiny základních práv a svobod se týkají ochrany soukromého a rodinného života, přičemž dle názoru soudu napadené rozhodnutí o vyhoštění žalobce není v rozporu s uvedenými ustanoveními, neboť soukromý a rodinný život žalobce byl žalovaným správně posouzen v napadeném rozhodnutí se závěrem o přiměřenosti napadeného rozhodnutí.
24. Soud neshledal ani žalobcem v obecné rovině namítané porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když dle názoru soudu přijaté řešení o vyhoštění žalobce odpovídá okolnostem případu a oprávněné zájmy žalobce ve správním řízení byly šetřeny.
25. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 15. dubna 2024

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.